

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

21 Ιανουαρίου 2007

Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά - Τοῦ Ζακχαΐου (Λουκ. ιθ΄ 1-10)

Ὁ Ζακχαΐος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὴ στάση του ἀποκάλυψε μιὰ βασικὴ ἀλήθεια. Πὼς εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἀμαρτάνουμε προσβάλλοντας τὸ ὄνομά Του καὶ μεγάλη εὐτυχία νὰ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Χριστό.

Γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαΐος «δὲ φοβήθηκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν γελάσουν μαζί του· δὲν λογάρισε τὴν ἡλικία του καὶ τὴν θέση του, μόνο ἔτρεξε κι ἀνέβηκε στὸ δέντρο». Γιατὶ εἶχε μιὰ καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία, νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ κοινωνήσει μαζί Του».

Ἔτσι, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητη ἀπ' αὐτόν. Ἀπεναντίας, γίνηκε ἡ αἰτία γιὰ ἔμπρακτη μετάνοια. Σὲ ἀντίθεση μὲ ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὁ Χριστὸς περνάει δίπλα μας καὶ μένει ἀπαρατήρητος. Δὲν Τὸν προσέχουμε, μήτε τοῦ ζητοῦμε νὰ μείνει μαζί μας. Τὸν ἀφήνουμε νὰ προσπεράσει γιὰτὶ ντρεπόμαστε νὰ Τοῦ ποῦμε πὼς εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουμε συγχώρηση.

Γιατὶ πολλοὶ εἶναι ποὺ ντρέπονται νὰ μετανοήσουν καὶ δὲν ντρέπονται νὰ ἀμαρτάνουν. Ντρέπονται καὶ φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους μὴν τοὺς ποῦν πὼς εἶναι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ντρέπονται καὶ δὲν φοβοῦνται ποὺ εἶναι μὲ τὸ διάβολο.

Καὶ ντρέπονται νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ κοινωνήσουν καὶ τὸ πιὸ ἀπλό, νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους. Τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος! Πὼς θὰ μᾶς κρίνουν οἱ ἄλλοι; Μὴ δείξουμε πὼς δὲν εἴμαστε «σύγχρονοι», δὲν ἀκολουθοῦμε τὸν καιρὸ μας!

Ἔτσι, κανονίζουμε τὸ βίο μας, τὴν πορεία μας, σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ ἀνυσηχητικὸ, χάνουμε ἢ δὲν ἐπιδιώκουμε τὴ σωτηρία μας γιὰ χάρι τοῦ κόσμου. Εἴμαστε ἔρμαιοι στὴν κριτικὴ τῶν ἄλλων καὶ ἀφήνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία μας σὲ χερί ἀκατάλληλα, ἀνάξια καὶ ἐπικίνδυνα.

Ὁ Ζακχαΐος ὅμως μᾶς δίνει ἕνα γερὸ μάθημα. Ποιὸ εἶναι αὐτό; Μὰ τὸ νὰ ἀγνοοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς βάζουν ἐμπόδια καὶ μᾶς δημιουργοῦν δυσκολίες. Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς δικῆς μας σωτηρίας εἶναι προσωπικὸ καὶ μοναδικό.

Καὶ ὅπως αὐτὸς βρῆκε τρόπο νὰ ξεπεράσει τὶς δυσκολίες καὶ νὰ ὑπερνικήσει τὰ ἐμπόδια, μὲ

τὸν αὐτὸ τρόπο καὶ ἐμεῖς μπορούμε νὰ πορευτοῦμε. Ἄς μὴν ἰσχυριστοῦμε λοιπὸν πὼς ἔχουμε ἐμπόδια ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας, τὴν κοινωνικὴ θέση, τὴν ἡλικία, τὶς διαφορὲς καταστάσεις, τὴν κοινὴ γνώμη. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Τὰ βάζουμε στὴν ἄκρη. Γιατὶ τὸ θέμα τῆς σωτηρίας εἶναι τεράστιο καὶ καθοριστικὸ.

Κάνοντας λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρῶτο καὶ οὐσιαστικὸ βῆμα, προχωροῦμε στὸ δεύτερο, ποῦ εἶναι νὰ βροῦμε τοὺς συναθρώπους μας καὶ νὰ μονιάσουμε μαζί. Γιατὶ ἡ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, σημαίνει καὶ κοινωνία μὲ τὸν πλησίον, ἀφοῦ τὸ ἓνα ὑπάρχει μέσα στὸ ἄλλο.

Γι' αὐτὸ μὴν ποῦμε πὼς τάχατες τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸ Θεό, μὰ δὲν τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Λέμε ψέμματα, ὅπως τονίζει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Εἶναι δυνατὸ νὰ λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸ Θεό, ποῦ δὲν τὸν βλέπουμε καὶ δὲν ἀγαπᾶμε τοὺς συναθρώπους μας, ποῦ καθημερινὰ τοὺς βλέπουμε μπροστὰ μας;

Καὶ πάλι, ὅποιος δὲν ξέρει τὸ Θεό, μήτε τὸν ἄνθρωπο γνωρίζει κι ὅποιος δὲν συναντήθηκε μέσα του μὲ τὸ Θεό, μήτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους συναντᾷ γύρω του...».

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορούμε νὰ λειτουργήσουμε διαφορετικά. Εἶδεμὴ διασπᾶμε τὴν ἐνότητά της καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸ Χριστό.

Καὶ διασπᾶμε αὐτὴ τὴν ἐνότητα, ὅταν διαπράττουμε ἄδικες καὶ ἁμαρτωλὲς πράξεις. Τότε βεβαίως πρέπει νὰ ντρεπόμαστε γιατί ἀλλοιώνουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φοβόμαστε γιὰ τὴ δίκαιη κρίση Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν εἶναι νὰ ντρεπόμαστε γιὰ κάτι, αὐτὸ εἶναι ἡ δική μας ζωὴ ποῦ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν εἶναι νὰ φοβόμαστε, αὐτὸ εἶναι ἡ ἄδικη καὶ ἁμαρτωλὴ τακτικὴ μας.

Τὸ ἐρώτημα ποῦ μπαίνει, εἶναι ἂν ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε τὴν ἀλλαγὴ; Ἀναζητοῦμε τὸν τρόπο γιὰ τὴ σωτηρία μας; Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ κοινωνήσουμε μὲ τὸν Χριστό;

Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἦλθε γιὰ νὰ βρεῖ καὶ νὰ διασώσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ὅλους. Καὶ βεβαίως καὶ ἐμᾶς! Καὶ βρίσκει ἐκείνους ποῦ προσπαθοῦν νὰ τὸν συναντήσουν· ποῦ τὸν ἀναζητοῦν. Προσπαθεῖ νὰ διασώσει ἐκείνους ποῦ ἐπιθυμοῦν ὄχι μόνο νὰ ἔχουν μαζί Του μιὰ συνάντηση τυπικὴ καὶ συμβατικὴ, μὰ ἐκείνους ποῦ πῆραν τὴν ἀπόφαση ν' ἀλλάξουν καὶ ν' ἀναγεννηθοῦν, ὅπως τότε ὁ Ζακχαῖος.

Ἐκείνους ποῦ λένε ἀφήνω πίσω τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς πτώσεως καὶ παίρνω τὸν καινούργιο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀφθαρσίας.

Άρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]